

Arrest

nr. 217 227 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 december 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 augustus 2015. Op 3 augustus 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 februari 2017 en 6 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. S. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U verklaart 18 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Shahabuddin in het district Nirkh van de provincie Maidan Wardak. U ging tot de 9de graad naar school. Daarnaast volgde u ook Koranlessen in de moskee. Uw vader S. R. S. (...) werkte als ontmiijner en woont nog in uw dorp samen met uw moeder G. (...). U heeft een jongere broer I. (...) en drie zussen B. (...), S. (...) en B. (...). Ze wonen nog bij uw ouders.

U woonde in een dorp met veel taliban. Al vanaf dat u een kind was kwamen de taliban om medewerking vragen. Ze vroegen de kinderen van het dorp om voedsel te gaan vragen bij de mensen en dat naar hen te brengen. Later vroegen ze jullie om wapens te transporteren. Uw vader was niet op de hoogte van deze zaken. Sommige jongens van het dorp werden gerekruteerd door de taliban en kwamen om bij gevechten. Uw vader kwam uiteindelijk op de hoogte van uw dienstverlening aan de taliban. Hij vond dit gevaarlijk. De dorpsouderen besloten naar de gouverneur te gaan om hulp te vragen. De gouverneur nam de situatie ernstig. De gouverneur stelde dat de jongeren van het dorp van gedacht moesten veranderen en het leger en de politie steunen. Als ze dit zouden doen zouden ze wapens krijgen en konden ze meevechten met het leger en de politie. Indien niet kon hij niks doen. Na dit onderhoud met de gouverneur besloot uw vader dat het te gevaarlijk was voor u in het dorp. Er werd een smokkelaar geregeld en u verliet Afghanistan. U nam met een vals paspoort een vlucht naar V.A.E en reisde vervolgens verder naar Iran, Turkije en Griekenland. Op 2 augustus 2015 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. U verklaarde bij aankomst nog minderjarig te zijn.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet met hen wou samenwerken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument) met Engelse vertaling, uw vaccinatiekaart en uw geboorteakte neer. Daarnaast legt u ook enkele documenten over uw medische toestand van het OCMW van Avelgem neer, alsook uw medisch dossier.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw leeftijd van 18 jaar en minderjarigheid bij aankomst in België (gehoorverslag 9/2/2017, p. 4). Uw exacte geboortedatum kent u niet, u haalt aan dat u op de 3de van de 7de maand, oftewel djedi 1388, zou geboren zijn (gehoorverslag 9/2/2017, p. 3). Omgezet komt dit overeen met 25 september 2009 (gehoorverslag 9/2/2017, p.4. Dit zou betekenen dat u tijdens het gehoor op het CGVS op 2 februari 2017 7 jaar oud zou zijn. Bovendien is de 7de maand mizan en niet djedi, dit is de 10de maand, zoals u verkeerdelijk stelt. Wanneer u met deze onmogelijke geboortedatum wordt geconfronteerd stelt u enkel de dag en de maand te kennen van uw geboortedatum maar niet het jaar. Dit is merkwaardig. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 6 augustus 2015 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Verder legt u op 9 februari 2017 een kopie van uw taskara voor, afgegeven op 26/4/1393 (omgezet 17 juli 2014) in Nerkh provincie Maidan Wardak. Deze taskara vermeldt dat u als

15-jarige staat geregistreerd in 1393 (tussen 21 maart 2014 - 21 maart 2015), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1999 en maart 2000. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 9 februari 2017 volgens uw taskara tussen de 17 en 18 jaar zou zijn. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan 4 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde (zie informatie administratief dossier). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Dit nog los van het feit dat u er niet in slaagt de Afghaanse kalender juist om te zetten. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat u een persoonlijke vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde dat u het land diende te verlaten omdat uw vader niet wou dat u verder samenwerkte met de taliban (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15). Zo verklaarde u dat de taliban aanwezig waren in uw dorp en u reeds als kind werd ingezet om voedsel te gaan halen bij de dorpingen voor de taliban. U deed dit niet alleen, ook andere kinderen werden ingezet (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15; 3/6/2017, p. 3). Toen u ouder werd, werd u wel eens gevraagd om enkele wapens van punt a naar punt b te vervoeren. Hoewel deze zaken zich voordeden in uw regio kan u niet overtuigen dat u hierdoor persoonlijke vervolgingsproblemen heeft gekend of zal kennen in Afghanistan. Deze zaken vallen onder het willekeurige algemene geweld dat uw regio kenmerkt. Bovendien gebeurde dit slechts op sporadische wijze (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15) en werd u niet ingezet om te gaan vechten. Gezien het feit dat er aan uw beweerde leeftijd wordt getwijfeld kan er echter ook sterk getwijfeld worden dat deze taken nog steeds op u van toepassing waren. Gezien u volgens de Dienst Voogdij en het CGVS wordt gesteld dat u bij uw vertrek uit Afghanistan ouder was dan 18 jaar, zelfs eerder 20 jaar, is het niet aannemelijk dat u nog naar school ging, en al zeker niet dat u slechts in de 9de graad zat (gehoorverslag 9/2/2017, p. 8, 9). Hierdoor klopt uw voorgehouden profiel niet met het profiel als was u een schoolgaande jongen die af en toe een dienst verleende aan de taliban. Bovendien is het opmerkelijk dat u de taliban vele jaren zou geholpen hebben maar dat uw vader hiervan in het geheel niet op de hoogte was omdat hij vaak weg was voor zijn werk. Aangezien het de gewoonte was van de taliban om kinderen en jongeren van het dorp in te zetten is het weinig aannemelijk dat hij dit niet geweten zou hebben. U verklaarde immers zelf dat de dorpingen wisten dat de kinderen eten kwamen halen voor de taliban en later jongeren werden aangesproken in de moskee (gehoorverslag 6/3/2017, p. 3, 4). Meer nog, u stelt dat uw ooms, zowel die uit uw dorp als degene die in het districtscentrum woonden wel op de hoogte waren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), dat uw vader dan gedurende jaren niks zou geweten hebben is niet aannemelijk.

Verder blijkt niet uit uw verklaringen dat de taliban geprobeerd zouden hebben u effectief te rekruteren voor de strijd (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), in tegenstelling tot anderen, zo blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15). Uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren, zoals u zelf ook aangeeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 5)). Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens blijkt uit de informatie dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. I.c. blijkt dit geenszins het geval. Hoewel de mullah van de madrassa jullie vertelde dat jihad een nobel doel was ging hij hierin niet verder (gehoorverslag 6/3/2017, p. 7). U werd wel eens gevraagd door enkele talibanleden om mee te komen strijden, maar toen u dit weigerde had dit geen verdere gevolgen voor u (gehoorverslag

6/3/2017, p. 8). Daarnaast verklaarde u dat u "gewone" gesprekken had met de taliban, ze vroegen u hoe het met u was en dergelijke (gehoorverslag 6/3/2017, p. 6). Daarnaast zijn de taliban u niet bij u thuis komen zoeken na uw vertrek uit de regio (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Hoewel ze nog naar u gevraagd zouden hebben in het dorp kan u niet zeggen wat er nog gebeurde of zal gebeuren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Dit alles wijst niet op een persoonlijke vrees voor de taliban bij een terugkeer. Bovendien woont uw familie nog zonder verdere problemen in de regio (gehoorverslag 9/2/2017, p. 12; 6/3/2017, p. 3). Men kan verwachten dat mocht u daadwerkelijke gezocht worden door de taliban uw familie daar ook problemen zou door ondervinden.

Voor zover u problemen zou ondervinden bij terugkeer omdat uw vader voor een ontmiijningsdienst heeft gewerkt dient gezegd dat u voorheen nooit enig probleem met de taliban ondervonden heeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 11). Immers is hij reeds gestopt met werken (gehoorverslag 9/2/2017, p. 11) en heeft u hierdoor geen problemen gekend. Betreffende uw vaders job bij een ontmiijningsdienst dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw vaders profiel als medewerker van een ontmiijningsdienst is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Voor zover u vreest problemen te ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan omdat u naar Europa bent gereisd dient gezegd dat dit berust op een louter vermoeden. U woonde bijna uw hele leven in Afghanistan en verblijft slechts sedert enkele jaren (2015) in Europa. U toont niet aan dat u zich bij een terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze, noch dat u bij terugkeer gemarginaliseerd of bedreigd zou worden omdat u in Europa woonde. Het blijft hier dan ook bij een blote bewering.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge man bent die gestudeerd heeft. U spreekt naast het Dari en het Pasthu, de twee officiële landstalen van Afghanistan, ook Engels (gehoorverslag 9/2/2017, p. 10). Bovendien kent u de stad Kabul daar u verklaarde dat u soms met uw vader naar de stad Kabul ging om er te winkelen (gehoorverslag 9/2/2017, p. 8). Uit facebook bevindingen (zie informatie toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat uw neven, H. (...) en E. (...), aangeven in Kabul te wonen en daar ook gestudeerd te hebben. Uw neef E. (...) heeft u documenten bezorgd voor uw asielprocedure (gehoorverslag 9/02/2017 p. 5). Hoewel u aangeeft dat het wel degelijk uw neven betreft ontkent u dat ze ooit in Kabul hebben gestudeerd of gewoond (gehoorverslag 6/3/2017, p. 16, 17). Dit kan niet overtuigen. Het CGVS ziet ook niet goed in waarom ze Kabul zouden ingeven als woonplaats in plaats van Wardak zoals u beweert, en bovendien blijkt uit hun vriendenlijst dat het grote merendeel van hun vrienden ook linken hebben met de stad Kabul en daar hebben gestudeerd of daar werken. Verder blijkt dat ze bevriend zijn met verschillende personen van uw stam Sadat, waar ook u mee bevriend bent, ook zij vertonen linken met de stad Kabul. Het CGVS is van mening dat u kan terugvallen op deze familie- en stamleden in de stad Kabul. Daarnaast heeft u ook een tante die woonachtig is in Kabul zoals u zelf verklaarde (gehoorverslag 9/2/2017, p. 13). Als enige reden dat u niet in Kabul zou kunnen wonen haalt u aan dat u er niemand heeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 18), terwijl uit het bovenstaande het omgekeerde blijkt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Zo blijkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Gezien deze vaststelling en de bevindingen over uw leeftijd kan er dan ook weinig bewijswaarde toegekend worden aan uw taskara. De vaccinatiekaart waarnaar u verwijst als was het uw geboortekaart is een vaccinatiekaart. Op deze kaart staat geen enkele naam vermeld, enkel de geboortedatum die u zelf opgeeft staat hierop geschreven. Deze kaart kan dus geenszins uw beweerde leeftijd aantonen. De medische documenten die u neerlegt tonen aan dat u enkele medische problemen kent maar deze staan los van uw asielproblemen. Daarnaast tonen deze documenten niet aan dat u niet in staat zou zijn om een duidelijk gehoor af te leggen voor het CGVS.

Voor zover u medische problemen aanhaalt dient u voor deze problemen een beroep te doen op de geëigende procedure, met name een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen, worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

*“Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

2.2.1. Algemeen

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat op basis van de elementen uit het dossier van verzoeker, tot de vaststelling dient te worden gekomen dat hij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Dit terwijl overeenkomstig art. 1 A (2) van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Hierbij behelst het element “gegronde vrees voor vervolging” in voormelde definitie, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

Terwijl voorts het element “gegronde vrees voor vervolging” in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen is.

Verzoeker draagt effectief de bewijslast van deze “gegronde vrees tot vervolging”, doch

“De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.”

(VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 06/05/1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36)

De asielaanvrager draagt weliswaar een principiële bewijslast, maar de (loutere) verklaring van de kandidaat-vluchteling kan aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is (HATHAWAY, J., The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De asielzoeker krijgt m.a.w. het voordeel van de twijfel (zie VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, nr. 551; VBV, 2de kamer, nr. E, 3 september 1992, onuitg.).

2.2.2. In casu

Het Commissariaat-Generaal is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling omdat zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit AFGHANISTAN weinig overtuigend zouden zijn.

Het CGVS stelt dat er vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker vasthoudt aan zijn leeftijd van 18 jaar en zijn minderjarigheid bij aankomst in BELGIË. Volgens het uitgevoerde medisch onderzoek had verzoeker op datum van 6 augustus 2015 een leeftijd van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

De minderjarigheid van verzoeker wordt dienvolgens als niet geloofwaardig beschouwd waardoor volgens het CGVS een vermoeden bestaat dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust heeft trachten te misleiden met betrekking tot zijn leeftijd.

Verzoeker is er echter nog steeds ten stelligste van overtuigd dat hij diens correcte geboortedatum geeft gegeven aangezien dit zo vermeld staat op zijn Taskara (i.e. het identiteitsdocument voor Afghaanse staatsburgers).

De Taskara van verzoeker vermeldt immers dat hij geregistreerd staat als 15-jarige in het jaar 1393 volgens de Afghaanse kalender (tussen 21 maart 2014 en 21 maart 2015 volgens de Westerse

kalender). Dit houdt in dat verzoeker op vandaag ongeveer 18 jaar oud zou zijn, terwijl hij tijdens diens gehoor minderjarig zou zijn geweest.

Het Algemeen Ambtsbericht m.b.t. AFGHANISTAN van november 2016 stelt ter zake:

"De Tazkera vermeldt diverse gegevens: geslacht, naam, achternaam, naam vader en grootvader, geboorteplaats en -datum (maar dit kan ook een schatting zijn of alleen een jaartal), studie/beroep, naam echtgenoot/echtgenote (kan later worden toegevoegd), religie, al dan niet in militaire dienst geweest, uiterlijke kenmerken (huidkleur, kleur ogen, lengte, vorm wenkbrauwen) en eventueel andere specifieke uiterlijke kenmerken."

(zie: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>)

Het is aldus eveneens waarschijnlijk dat indien verzoeker werkelijk reeds meerderjarig was bij zijn aankomst in BELGIË, de schatting van zijn geboortjaar door zijn ouders in het verleden niet correct is gebeurd. Hieruit meteen afleiden - zonder enige andere vorm van bewijs - dat verzoeker de asielinstanties BEWUST zou hebben misleid omtrent diens leeftijd is echter zeer verregaand. Verzoeker is steeds in de veronderstelling geweest dat hij 15 jaar was in 1393 en aldus werd geboren in het jaar 1378 volgens de Afghaanse kalender.

Bovendien stelt verzoeker zich ernstige vragen naar de betrouwbaarheid van de standaarddeviatie bij leeftijdsonderzoeken:

"Er bestaan diverse methoden om de gebitsmaturatie op grond van röntgenfoto's van de gebitselementen te scoren. Leeftijdschattingen met deze methoden door verschillende beoordelaars op grond van identieke röntgenfoto's leidden tot zeer uiteenlopende uitkomsten.

(...)

Het 95% betrouwbaarheidsinterval voor de individuele voorspelde leeftijden kan groter zijn dan twee jaar."

(Dr. A.H.B. SCHUURS, Gebitspathologie, Bohn Stafleu Van Loghum, Houten/Diegem, 1999, p. 127-128)

Ondanks de principiële erkenning van medische leeftijdstesten is het gebruik van dergelijke onderzoeken relatief omstreden in wetenschappelijke kringen. Een eerste bezwaar is dat medische leeftijdsonderzoeken an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen, doch daarentegen om een wetenschappelijk instrument te creëren om na te gaan of en, zo ja, in welke mate, de botstructuur van een kind, waarvan de leeftijd met zekerheid vaststaat, afwijkt van het gemiddelde ontwikkelingspatroon.¹

Ten overstaan van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen worden de leeftijdsonderzoeken nu aangewend met een volstrekt andere finaliteit, namelijk om uit bepaalde vaststellingen in verband met de lichaamsontwikkeling van de jongere af te leiden welke zijn of haar (onbekende) reële leeftijd is.² Het daarbij gebruikte referentiemateriaal - dat vooral het gemiddelde ontwikkelingspatroon aangeeft - zou dergelijke punctuele en sterk geïndividualiseerde deductie echter niet, of althans niet op een betrouwbare wijze toelaten. Hoogstens leveren dergelijke testen een betrouwbare aanwijzing op van de ruimere leeftijdscategorie waartoe iemand behoort.³

Een tweede bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich het probleem dat de (ontwikkeling van de) botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en, vooral, de etnische afkomst.⁴

Het principe in dubio pro reo (twijfel speelt in het voordeel van de vreemdeling) werd in casu in ieder geval niet toegepast. De Taskara van verzoeker betreft een objectief bewijs in onderhavig dossier alsdat hij minderjarig was bij binnenkomst in het Rijk, doch dit wordt onmiddellijk van tafel geveegd door de bewering dat in AFGHANISTAN gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen waardoor er zomaar wordt van uitgegaan dat dit in hoofde van verzoeker eveneens het geval zal zijn.

Wat betreft de Afghaanse kalender dient te worden onderstreept dat verzoeker deze wel correct kon omzetten aangezien hij tijdens zijn asielgehoor in 2016 juist aangaf dat het jaartal op dat moment 1395 betrof conform de Afghaanse kalender (zie administratief dossier - CGVS I p. 4). Voor het overige werd er niet meer gevraagd naar de Afghaanse kalender, terwijl het meedelen van diens foutieve geboortjaar uiteraard te kaderen is in het bovenstaande en de hevige stress die een asielzoeker ondergaat tijdens een asielgehoor.

Gelet op het voorgaande hecht het CGVS evenmin geloof aan het profiel van verzoeker als was hij een schoolgaande jongen die af en toe een dienst verleende aan de Taliban. Nochtans blijft verzoeker vasthouden aan diens leeftijd zoals geregistreerd op zijn Taskara (zie supra), alsook diens overige asielrelaas.

Daarnaast beweert het CGVS dat gedwongen rekrutering door de Taliban zelden of nooit zou voorkomen, doch objectieve informatie bewijst het tegendeel:

"Hoewel de Taliban officieel het rekruteren van kinderen niet meer toestaat, komt dit in de praktijk nog geregeld voor. Jongere kinderen worden vaak ingezet om wapens te dragen, als boodschapper of spion om IED's te maken en te plaatsen."

(zie: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>)

Alsook:

"The Taliban seek tax and other financial help and assistance from the people where they are strongest; sometimes they can ask ransom after kidnapping people."

(zie: M. ELIAS, "The Resurgence of the Taliban in Kabul, Logar and Wardak" in A. GIUSTOZZI (ed.), *Decoding the New Taliban: Insights from the Afghan Field*, Londen, Hurst & Company, 2009, p. 52.)

Vrij vertaald:

"De Taliban zoekt belastings- en andere financiële hulp en bijstand van de mensen in de gebieden waar zij het sterkst staan, soms vragen ze losgeld na het ontvoeren van mensen."

Bovendien bevestigt een artikel van Al Jazeera eveneens de aanwezigheid van gedwongen rekrutering in AFGHANISTAN door de Taliban (stuk 3):

"Taliban fighters are going from door to door in the key northern Afghanistan city of Kunduz to take young boys as recruits, as reports emerge that they have captured enough weaponry from Afghanistan's security forces to hold out in the city for months."

4 F. ONTELL e.a., "Bone Age in Children of Diverse Ethnicity", l.c., 1395 e.v.

Al Jazeera's Qais Azimy, reporting from Baghlan just south of Kunduz, said the Taliban were "taking young boys from every family as a form of forced recruitment".

Vrij vertaald:

"Talibanstrijders gaan van deur tot deur in de kernstad Kunduz in het noorden van Afghanistan om jongetjes mee te nemen als rekruten, terwijl rapporten verschijnen dat ze voldoende wapenarsenaal hebben veroverd van de Afghaanse veiligheidsdiensten om het maanden uit te houden in de stad."

Qais Azimy van Al Jazeera, rapporterende vanuit Baghlan ten zuiden van Kunduz, zei dat de Taliban "jongetjes meeneemt van elke familie als een vorm van gedwongen rekrutering".

Zelfs de bronnen waartoe het CGVS zelf naar verwijst, maken melding van gedwongen rekrutering en de uiterst ernstige gevolgen bij weigering:

"UNAMA reported on the case of a boy in Kunduz (events 28 September - 13 October 2016) who was told by the Taliban to carry a bag of ammunition. The boy ran away and was shot by Taliban fighters."

(zie p. 24 van het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan, Recruitment by armed groups" in administratief dossier CGVS)

Vrij vertaald:

"UNAMA rapporteerde over het geval van een jongen in Kunduz (gebeurtenissen 28 september - 13 oktober 2016) aan wie werd opgedragen door de Taliban om een zak met munitie te dragen. De jongen liep weg en werd neergeschoten door Talibanstrijders."

Het zijn dan ook de jongeren die worden gevisieerd door de Taliban, reden waarom de familie van verzoeker niet zelf wordt lastig gevallen.

In het licht van het bovenstaande vraagt verzoeker dan ook eerbiedig om zijn verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus gegrond te verklaren.

2.3. Tweede middel:

Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

2.3.1. Algemeen

Artikel 48/4 Vluchtelingenwet stelt:

[...]

Overeenkomstig artikel 48/5, § 2 Vw. moet bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw. doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze bescherming in het algemeen geboden wanneer er redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.3.2. In casu

Verzoeker is afkomstig van het dorp SHAHABUDDIN in het district NIRKH van de provincie MAIDAN WARDAK. In de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt deze afkomst van verzoeker niet betwist.

De veiligheidssituatie in voormelde regio is tot op heden uitermate precair.

Het Algemeen Ambtsbericht inzake AFGHANISTAN van november 2016 bevestigt:

"Wardak was in de verslagperiode minder stabiel dan in de vorige verslagperiode. De invloed van opstandelingen groeide en confrontaties met Afghaanse troepen vonden vooral plaats in de districten Chack, Daymirdad en Nirkh."

(zie: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>)

Ook het CGVS erkent impliciet dat verzoeker afkomstig is van een regio waarvan de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij gedwongen terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet louter door zijn aanwezigheid aldaar. In een meest analoog dossier omtrent een Afghaanse jongeman afkomstig uit het district NIRKH die aangaf minderjarig te zijn doch hierin niet werd gevolgd door het CGVS, werd door het CGVS beslist (stuk 4):

"Het CGVS verwijst naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in het district Nirkh van de provincie Maidan Wardak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4 § 2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet)."

Verzoeker dient dan ook gelijk te worden behandeld/beoordeeld als de heer M.O. en dit des te meer alwaar de veiligheidssituatie in het district NIRKH op heden zelfs is verslechterd sinds voormelde beslissing t.a.v. de heer M.O.

Het CGVS is evenwel van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad KABUL te vestigen, alwaar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou beschikken (quod certe non !).

Het CGVS baseert zich louter op het gegeven dat verzoeker gestudeerd heeft en Engels spreekt, terwijl uit "Facebook bevindingen" zou blijken dat de neven van verzoeker, H. (...) en E. (...), aangeven dat zij in KABUL wonen en aldaar ook gestudeerd hebben.

Dit is manifest onwaar, hetgeen door verzoeker eveneens reeds werd aangegeven tijdens diens asielgehoor. Zijn neven wonen en studeerden immers in de provincie MAIDAN WARDAK, niet in KABUL.

Ter bewijs hiervan legt verzoeker het diploma voor van zijn neef E. S. (...) waaruit wel degelijk blijkt dat hij heeft gestudeerd in de provincie MAIDAN WARDAK (stuk 5).

Er zijn zeer veel Afghanen die KABUL ingeven op Facebook aangezien dit de hoofdstad van AFGHANISTAN betreft. Dit betekent evenwel niet dat dit hun effectieve verblijfplaats is, hetgeen wordt bewezen door het diploma van de neef van verzoeker.

Sociale media zijn evident één van de gegevens die kunnen (en mogen) gecontroleerd worden door het CGVS bij de beoordeling van een aanvraag, doch de nodige terughoudendheid dient hierbij te worden in acht genomen, rekening houdend met het gegeven dat drie kwart van de Facebook-gebruikers zich anders voorhoudt op Facebook dan in het werkelijke leven.

Het is bovendien niet omdat verzoeker mensen uit KABUL 'kent' (waarbij "Facebook-vriendschap" andermaal met de nodige korrel zout dient te worden genomen wanneer dit de vorm zou dienen aannemen van een "netwerk waar een intern vestigingsalternatief zou bij bestaan" – quod non) dat verzoeker in KABUL terecht kan als vestigingsalternatief.

Het kerngezin van verzoeker bevindt zich in MAIDAN WARDAK. Gelet op de hoge mate van onveiligheid in die regio kan hij zich niet terug naar daar begeven (hetgeen door het CGVS ook impliciet wordt erkend door KABUL te onderzoeken als intern vestigingsalternatief), terwijl er eveneens redelijkerwijs niet kan worden verwacht van verzoeker om diens kerngezin achter te laten en zich volkomen alleen naar KABUL te begeven. Het gegeven dat hij er eens boodschappen heeft gedaan met zijn vader doet hieraan evident geen afbreuk, men dient ietwat redelijk te blijven.

Het enige familielid van verzoeker dat zich in KABUL bevindt, is een tante langs moederszijde met wie hij geen contact meer heeft. Deze tante is recent verhuisd naar KABUL en verzoeker is hoegenaamd niet op de hoogte of deze verhuis al dan niet permanent is. Er kan moeilijk verwacht worden van verzoeker dat hij zich naar KABUL begeeft in de hoop dat zijn tante zich daar nog bevindt én hij de toestemming krijgt om zich bij haar familie te vestigen ?! Diens tante woont immers in bij haar echtgenoot die nog een tweede vrouw heeft. Het is niet aannemelijk dat deze zal toestaan dat verzoeker bij hen komt wonen, terwijl het kerngezin van verzoeker zich in MAIDAN WARDAK bevindt.

Het CGVS bevestigt zelf dat een intern vluchteralternatief slechts redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Één tante waarvan niet eens zeker is of zij op heden nog steeds in KABUL verblijft en met wie verzoeker zelfs geen contacten meer onderhoudt, kan bezwaarlijk worden aanzien als een ondersteunend netwerk...

Het uiterst recente rapport van Amnesty International "Forced back to danger, asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van 5 oktober 2017 legt de vinger op de wonde: de Europese lidstaten wensen zo veel mogelijk te vermijden dat asielzoekers op een illegale wijze op hun grondgebied arriveren en proberen zo veel mogelijk in te zetten op de terugkeer van Afghanen naar hun land van herkomst. Om deze terugkeer te bewerkstelligen worden bepaalde regio's van Afghanistan willekeurig als "veilig" aanzien zodat wordt verwacht van Afghaanse burgers om zich in deze regio's te vestigen indien hun regio van herkomst als onveilig zou worden aanzien:

"The increasing numbers of returns of people to Afghanistan, when contrasted with the increasing numbers of civilian casualties, raise serious questions about the decision-making processes of European authorities.

(...)

To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe", relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA). In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country.

The concept of IFA is both legally questionable and - in the case of Afghanistan - factually unsound. (...) There is no credible possibility of durable IFA option."

(zie: <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/6866/2017/en/>)

Vrij vertaald:

"Het stijgend aantal personen die terugkeren naar Afghanistan in contrast met het stijgend aantal burgerdoden roept ernstige vragen op omtrent de besluitvormingsprocessen van de Europese autoriteiten.

(...)

Om de terugkeer te bewerkstelligen, hebben Europese landen op een arbitraire wijze bepaalde gebieden van Afghanistan "veilig" genoemd, gebaseerd op het idee van een intern vluchtalternatief (IVA). Met andere woorden, de autoriteiten erkennen dat de provincie van herkomst van een bepaalde persoon gevaarlijk is, maar men verwacht dat hij elders in het land gaat leven. Verschillende Europese landen beschouwen Kabul bijvoorbeeld als een veilige plaats. Nochtans meldt UNAMA dat de provincie nog steeds het gebied is waar het meeste burgerdoden vallen, voornamelijk in Kabul city, goed voor 19% van alle burgerdoden in het hele land.

Het concept van IVA is zowel juridisch twijfelachtig als - in het geval van Afghanistan - feitelijk ondeugdelijk. (...) Er is geen geloofwaardige mogelijkheid van een duurzame IVA optie."

Ook UNHCR stelt dat het internationaal recht hoegenaamd niet vereist dat een persoon alle opties zou dienen uit te putten binnen diens eigen land van herkomst alvorens asiel te mogen aanvragen in een Europese lidstaat. UNHCR beschouwt het aanvragen van asiel dan ook niet als een "last resort". Het concept van een intern vluchtalternatief mag niet worden ingeroepen op een dusdanige manier dat het ertoe zou leiden dat bepaalde belangrijke mensenrechten worden ondermijnd, met name het recht om het land van herkomst te verlaten teneinde elders asiel aan te vragen en bescherming te verkrijgen tegen refoulement.⁵

In uiterst ondergeschikte orde, zelfs indien verzoeker zich wel in KABUL zou kunnen vestigen omwille van zijn vermeend netwerk aldaar (quod certe non !!), dan blijft het een vaststaand gegeven dat de veiligheidssituatie in KABUL aldus uiterst precair is gelet op bovenstaande objectieve rapporten.

5 UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 23 July 2003, UN Doc. HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3f2791a44.html>, para. 4. Voormeld recent rapport van Amnesty International stelt reeds dat KABUL dient te worden beschouwd als één van de meest gevaarlijke regio's in AFGHANISTAN alwaar er tot op heden het meest burgerdoden vallen van het ganse land. Het rapport vermeldt dat er op 31 mei 2017 een uiterst bloedige zelfmoordaanslag plaatsvond waarbij minstens 150 mensen werden gedood en meer dan 300 mensen gewond raakten. Op de begrafenisceremonie voor de slachtoffers vond opnieuw een zelfmoordaanslag plaats leidend tot de dood van 6 personen... Ook op 24 juli 2017 werden in KABUL 30 mensen gedood in een aanval door de Taliban en op 25 augustus 2017 vond een aanslag plaats door IS op een sjjiitische moskee waardoor 30 mensen werden gedood.

Meest recent, in oktober 2017, vond opnieuw een reeks dodelijke aanslagen plaats in KABUL waarbij meer dan 200 mensen, zowel burgers als veiligheidspersoneel, het leven lieten (stuk 6).

Het staat buiten kijf dat KABUL absoluut geen veilig intern vestigingsalternatief kan zijn in hoofde van verzoeker. Dit geldt des te meer geldt op de specifieke situatie in hoofde van verzoeker, met name zijn medische toestand met ernstige cardiale klachten (stuk 7: medisch attest). Het CGVS is hiervan op de

hoogte alwaar het eerste interview zelfs diende te worden stilgelegd ten gevolge van zijn medische problemen (zie CGVS I p. 16 in administratief dossier):

"[...]".

Het CGVS stelt evenwel eenvoudigweg in haar beslissing:

"De medische documenten die u neerlegt tonen aan dat u enkele medische problemen kent maar deze staan los van uw asielproblemen."

Sic ?!

De vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier.

In casu is dit onderzoek hoegenaamd niet zorgvuldig gebeurd alwaar bij het nagaan van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker diens medische situatie niet in rekening werd gebracht en hieromtrent niets werd gemotiveerd in de weigeringsbeslissing behalve het gegeven dat hij zich maar zou dienen te wenden tot de procedure 9ter...

Het is evenwel een vaststaand gegeven dat de situatie in zowel zijn regio van herkomst MAIDAN WARDAK als in KABUL uiterst onveilig is, terwijl diens medische toestand ertoe leidt dat verzoeker nog kwetsbaarder is. Hij diende immers al meerdere keren te worden opgenomen op de spoedafdeling van ziekenhuis wegens hartproblemen (stuk 8).

Medische problemen staan dan ook niet volkomen los van een asielprocedure alwaar deze een bijzondere kwetsbaarheid kunnen aantonen in hoofde van de asielzoeker.

Minstens is de beoordeling door het CGVS van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker onzorgvuldig gebeurd.

Gelet op de individuele situatie van verzoeker en zijn persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt zijn vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook gegrond voor.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P, "Algemene beginselen van Behoorlijk Bestuur in de Rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86)

De waardering in casu lijkt onzorgvuldig te zijn gebeurd zoals hierboven in detail werd toegelicht.

De middelen van verzoeker zijn dan ook gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze door de taliban zal gedood worden, daar ze niet met hen wou samenwerken. De verzoekende partij verklaart dat in haar dorp Shahabuddin in het district Nirkh gelegen in de provincie Maidan Wardak, veel taliban woonde. De verzoekende partij geeft aan dat de taliban al sinds haar kinderjaren medewerking vraagt. Zo vroeg de

taliban aan de kinderen van het dorp om voedsel te gaan vragen bij de mensen en dat naar hen te brengen. De verzoekende partij verklaart voorts dat zij op later leeftijd wapens diende te transporteren voor de taliban. De vader van de verzoekende partij zou hiervan niet van op de hoogte zijn. De verzoekende partij vervolgt dat sommige jongens van het dorp door de taliban werden gerekruteerd en tijdens gevechten stierven. De verzoekende partij vervolgt dat haar vader uiteindelijk op de hoogte was van haar dienstverlening naar de taliban toe en hij vond dit te gevaarlijk. De dorpsoudsten besloten om naar de gouverneur te gaan om hulp te vragen. De gouverneur zou gezegd hebben dat de jongeren van het dorp van gedachte dienden te veranderen en het leger en de politie dienden te steunen. Na dit onderhoud met de gouverneur besloot de vader van de verzoekende partij dat zij Afghanistan diende te verlaten.

In het verzoekschrift bekritiseert de verzoekende partij het leeftijdsonderzoek. Zij stelt dat ze ten stelligste van overtuigd is dat ze minderjarig was bij haar aankomst in België, daar dit zo op haar taskara vermeld is.

Uit het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij is immers gebleken dat de verzoekende partij op 11 augustus 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting werd bevonden (zie stuk 18, beslissing Dienst Voogdij van 11 augustus 2015). Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij de resultaten van dit leeftijdsonderzoek binnen de daartoe gestelde beroepstermijn heeft aangevochten bij de Raad van State, zodat deze door de Raad als vaststaand dienen te worden beschouwd. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze waarop het leeftijdsonderzoek gebeurd is, het gegeven dat ze is overtuigd was dat ze minderjarig was bij haar aankomst in België is bijgevolg niet dienstig daar het betrekking heeft op de beslissing van 11 augustus 2015 waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft.

De verzoekende partij brengt geen stukken bij die betrekking hebben op haar vluchtrelaas. De verzoekende partij legt enkel een kopie van haar taskara, geboorteakte en een vaccinatieboekje voor. Voormelde documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die, op de leeftijd na van de verzoekende partij, niet worden betwist. Ook legt de verzoekende partij documenten met betrekking tot haar gezondheidssituatie voor. De verzoekende partij legt geen documenten voor die betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van volgende vaststellingen:

- omdat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat zij een persoonlijke vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. De verwerende partij wijst erop dat de aanwezigheid van de taliban in haar dorp, het gegeven dat zij voedsel diende te halen bij de dorpingen voor de taliban en dit samen met andere kinderen diende te doen en het vervoer van wapens voor de taliban, vallen onder het willekeurig algemeen geweld dat de regio van herkomst van de verzoekende partij kenmerkt. De verwerende partij benadrukt ook dat dit slechts sporadisch gebeurde.
- omdat er sterk getwijfeld wordt dat deze taken nog van toepassing waren op de verzoekende partij, nu haar leeftijd betwist wordt en zij ouder is dan ze heeft opgegeven
- omdat het opmerkelijk is dat de verzoekende partij de taliban gedurende vele jaren geholpen heeft, zonder dat haar vader hiervan op de hoogte was. *“Aangezien het de gewoonte was van de taliban om kinderen en jongeren van het dorp in te zetten is het weinig aannemelijk dat hij dit niet geweten zou hebben. U verklaarde immers zelf dat de dorpingen wisten dat de kinderen eten kwamen halen voor de taliban en later jongeren werden aangesproken in de moskee (gehoorverslag 6/3/2017, p. 3, 4). Meer nog, u stelt dat uw ooms, zowel die uit uw dorp als degene die in het districtcentrum woonden wel op de hoogte waren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), dat uw vader dan gedurende jaren niks zou geweten hebben is niet aannemelijk.”*
- omdat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat de taliban effectief geprobeerd heeft om de verzoekende partij te rekruteren. De taliban zou wel aan de verzoekende partij hebben gevraagd om mee te strijden, maar toen de verzoekende partij dit weigerde had dit geen verdere gevolgen voor de verzoekende partij.

- omdat de familie van de verzoekende partij nog zonder verdere problemen in de regio woont. De verwerende partij geeft aan dat indien de verzoekende partij effectief gezocht wordt door de taliban haar familieleden die in Afghanistan gebleven zijn, ook problemen zouden ondervinden.
- omdat noch de verzoekende partij, noch haar vader problemen gekend heeft toen de vader van de verzoekende partij tewerkgesteld was bij de ontminningsdienst
- omdat het profiel van verzoekers vader als medewerker van de ontminningsdienst te laag is waardoor de tewerkstelling op zich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat gedwongen rekrutering door de taliban wel voorkomt. Om deze bewering te staven verwijst de verzoekende partij naar vier uittreksel uit rapporten om aan te tonen dat de taliban heden nog jongeren gedwongen rekruteert. De verzoekende partij beklemtont dat het ook de jongeren zijn die geviseerd worden, en dat dit de reden is waarom haar familie niet lastig gevallen wordt. De Raad wijst erop dat uit de EASO Country Guidance, Afghanistan, Guidance note and common analysis, juni 2018 blijkt dat de taliban geen gebrek heeft aan vrijwilligers. Ze maken enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Bijvoorbeeld wanneer ze onder acute druk staan. In die gevallen tracht de taliban personen met een militaire achtergrond te rekruteren. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij een dergelijke achtergrond heeft. Ook geeft EASO aan dat de taliban bij gedwongen rekrutering niet altijd geweld gebruikt, maar druk uitoefent via de familie, de clan of een religieus netwerk. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. I.c. blijkt dit geenszins het geval. Hoewel de mullah van de madrassa jullie vertelde dat jihad een nobel doel was ging hij hierin niet verder (gehoorverslag 6/3/2017, p. 7). U werd wel eens gevraagd door enkele talibanleden om mee te komen strijden, maar toen u dit weigerde had dit geen verdere gevolgen voor u (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8). Daarnaast verklaarde u dat u "gewone" gesprekken had met de taliban, ze vroegen u hoe het met u was en dergelijke (gehoorverslag 6/3/2017, p. 6). Daarnaast zijn de taliban u niet bij u thuis komen zoeken na uw vertrek uit de regio (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Hoewel ze nog naar u gevraagd zouden hebben in het dorp kan u niet zeggen wat er nog gebeurde of zal gebeuren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Dit alles wijst niet op een persoonlijke vrees voor de taliban bij een terugkeer."* Voormelde motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat uit de verklaringen van de verzoekende partij zelf blijkt dat de taliban nooit geprobeerd heeft om de verzoekende partij effectief te rekruteren. Voormelde EASO Country Guidance geeft ook aan dat indien men weigert zich bij de taliban aan te sluiten, de gevolgen zwaarwichtig zijn. Echter, blijkt uit de bestreden beslissing dat: *"Daarnaast zijn de taliban u niet bij u thuis komen zoeken na uw vertrek uit de regio (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Hoewel ze nog naar u gevraagd zouden hebben in het dorp kan u niet zeggen wat er nog gebeurde of zal gebeuren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Dit alles wijst niet op een persoonlijke vrees voor de taliban bij een terugkeer. Bovendien woont uw familie nog zonder verdere problemen in de regio (gehoorverslag 9/2/2017, p. 12; 6/3/2017, p. 3)."*

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij beperkt zich tot het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De

verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan de verzoekende partij dan ook niet worden toegekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan die voorwaarden voldoet, moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Als de

verwerende partij aannemelijk heeft gemaakt dat aan de voorwaarden is voldaan, is het aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat het vestigingsalternatief in haar geval niet aanwezig is en dat van haar niet kan worden verlangd dat zij zich elders in het land vestigt.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel, provincie Kaboel, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Shahabuddin, district Nirkh in de provincie Maidan Wardak, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat hierbij zowel rekening dient gehouden te worden met algemene situatie in het vestigingsalternatief en met individuele omstandigheden eigen aan de verzoekende partij.

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: *“Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr 2478/001, p.89). In het arrest MYH heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 68-73).

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij motiveert dienaangaande als volgt: *“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge man bent die gestudeerd heeft. U spreekt naast het Dari en het Pasthu, de twee officiële landstalen van Afghanistan, ook Engels (gehoorverslag 9/2/2017, p. 10). Bovendien kent u de stad Kabul daar u verklaarde dat u soms met uw vader naar de stad Kabul ging om er te winkelen (gehoorverslag 9/2/2017, p. 8). Uit facebook bevindingen (zie informatie toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat uw neven, H. (...) en E. (...), aangeven in Kabul te wonen en daar ook gestudeerd te hebben. Uw neef E. (...) heeft u documenten bezorgd voor uw asielprocedure (gehoorverslag 9/02/2017 p. 5). Hoewel u aangeeft dat het wel degelijk uw neven betreft ontkent u dat ze ooit in Kabul hebben gestudeerd of gewoond (gehoorverslag 6/3/2017, p. 16, 17). Dit kan niet overtuigen. Het CGVS ziet ook niet goed in waarom ze Kabul zouden ingeven als woonplaats in plaats van Wardak zoals u beweert, en bovendien blijkt uit hun vriendenlijst dat het grote merendeel van hun vrienden ook linken hebben met de stad Kabul en daar hebben gestudeerd of daar werken. Verder blijkt dat ze bevriend zijn met verschillende personen van uw stam Sadat, waar ook u mee bevriend bent, ook zij vertonen linken met de stad Kabul. Het CGVS is van mening dat u kan terugvallen op deze familie- en stamleden in de stad Kabul. Daarnaast heeft u ook een tante die woonachtig is in Kabul zoals u zelf verklaarde (gehoorverslag 9/2/2017, p. 13). Als enige reden dat u niet in Kabul zou kunnen wonen haalt u aan dat u er niemand heeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 18), terwijl uit het bovenstaande het omgekeerde blijkt.*

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Uit voormelde motivering blijkt vooreerst dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Nochtans had de verzoekende partij tijdens het gehoor van 9 februari 2017 aangegeven dat ze een hartziekte heeft en hiervoor medicatie neemt. De verzoekende partij kent de naam van haar medicatie evenwel niet, maar kan er wel een beschrijving van geven (gehoorverslag 9 februari 2017, p. 16). De verzoekende partij heeft volgende medische documenten neergelegd: attest van het ziekenhuis dat de verzoekende partij op 29 december 2016 en 1 januari 2017 op de spoed was ten gevolge van palpitations, op 31 december 2016 verbleef de verzoekende partij op de dienst cardiologie waarbij de arts concludeerde dat er vanuit cardiaal standpunt geen problemen worden weerhouden, maar extrasystolen kunnen niet uitgesloten worden. Op 13 februari 2017 attesteert een arts dat de verzoekende partij *“recent werd opgenomen met cardiale klachten. Hij neemt als chronische medicatie Bisoprolol”*. De verzoekende partij heeft bijgevolg reeds,

voor het nemen van de bestreden beslissing, een begin van bewijs bijgebracht dat zij mogelijkwerwijze gezondheidsproblemen heeft.

Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt.

Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidssituatie van de verzoekende partij betrokken werd bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de verwerende partij. Het administratief dossier bevat ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidssituatie van de verzoekende partij en geen beoordeling ervan in het kader van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel. Evenmin heeft de verwerende partij hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 oktober 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS